

Ксенія Черначук бачить світ не так, як усі

Розмалювати весь світ барвистими фарбами Ксенія мріяла з дитинства. У шостому класі, коли на свято Миколая їй подарували гуашеві фарби, вона відчула себе на сьомому небі. За якийсь час усі аркуші, що потрапляли на очі дівчині, заповнились горами, квітами, природою. Виходило по-дитячому щиро, але батьки зрозуміли, що без художньої школи не обійтись.

Після закінчення школи рівнянка Ксенія Черначук (Меньшикова) вступила на кафедру українознавства в РДГУ, де готували спеціалістів декоративно-прикладного мистецтва. Там вона опанувала тонкощі виготовлення художньої кераміки. Після навчання працювала в художній майстерні «КАСТ», де виготовляла скарбнички, вази та різну іншу декоративну продукцію.

Та дуже швидко зрозуміла, що промислове виробництво кераміки, коли всі працюють за чітким одноманітним планом – нудна справа. Дівчині хотілося більшого – займатися творчістю.

Ксенія зізнається, що їй просто потягло на художній розпис стін. Якось, ще в студентські

роки, вона розмальовувала стіну в літньому таборі. Це її дуже захопило, отож визначилася з родом заняття. Бо, заходячи в якийсь при-

міщенню, не могла себе спинити, аби професійним поглядом не зафіксувати інтер'єр і не придумати деталі чи варіанти для покращення його оформлення. Щось прибирала, щось залишала, доповнюючи своїми елементами.

– Мені подобається, коли доводиться виконувати розписи. Аж дух перехоплює, коли вирішуєш якісь складні питання. Як правило, кажуть зробити так і так – не зрозуміло як, але ти маєш вловити навіть по інтонації голосу, що хоче замовник, і самостійно вирішити, як це зробити, – ділиться **Ксенія Черначук**.

Очі дівчини запалюються, коли пригадує, як разом з колегою Наталею розмальовувала стіну десь 5 на 7 метрів невеликими мазками, на зразок живопису на полотні чи папері. Бо дуже любить виконувати складні живописні роботи, а не просто замальовувати в різні кольори одноманітні деталі.

Щоб малюнок не був плоским, використовує різноманітні мастихіни. Зазвичай з ними працюють художники, коли хочуть написати картину олійними фарбами на полотні. Вона ж спробувала їх застосувати у роботі з акриловими барвами на стіні. Експеримент сподобався.

Нині в арсеналі майстрині чимало художніх полотен, які прикрасили інтер'єри приміщень всередині й оздобили фасади будівель. 3D малюнки на асфальті біля обласної дитячої лікарні – справа її рук. Перший мурал у Рівному – на двоповерховому котеджі за Щасливим, також вона робила. А ще талановиту

рівнянку знають у кав'ярнях «Кавові мешти», «Базікало» і «Щастя є», ресторанах «Сайгон» і «Пурі» (його через пожежу перемальовували двічі), салони краси «Joy» на Щасливому, школі «Центр Надії», ліцеї-інтернаті «Ронлі» та чимало інших закладах.

Для Ксенії художники – це люди, які бачать руками, кольором, формами і зовсім по-іншому, ніж решта людей. Бо в простих речах вони можуть помітити щось красиве і неповторне.

Дівчина дякує долі, батькам і своїм вчителям, які колись розглядили її талант і допомогли сформуватися професійно.

Оксана ПИЦЬКА